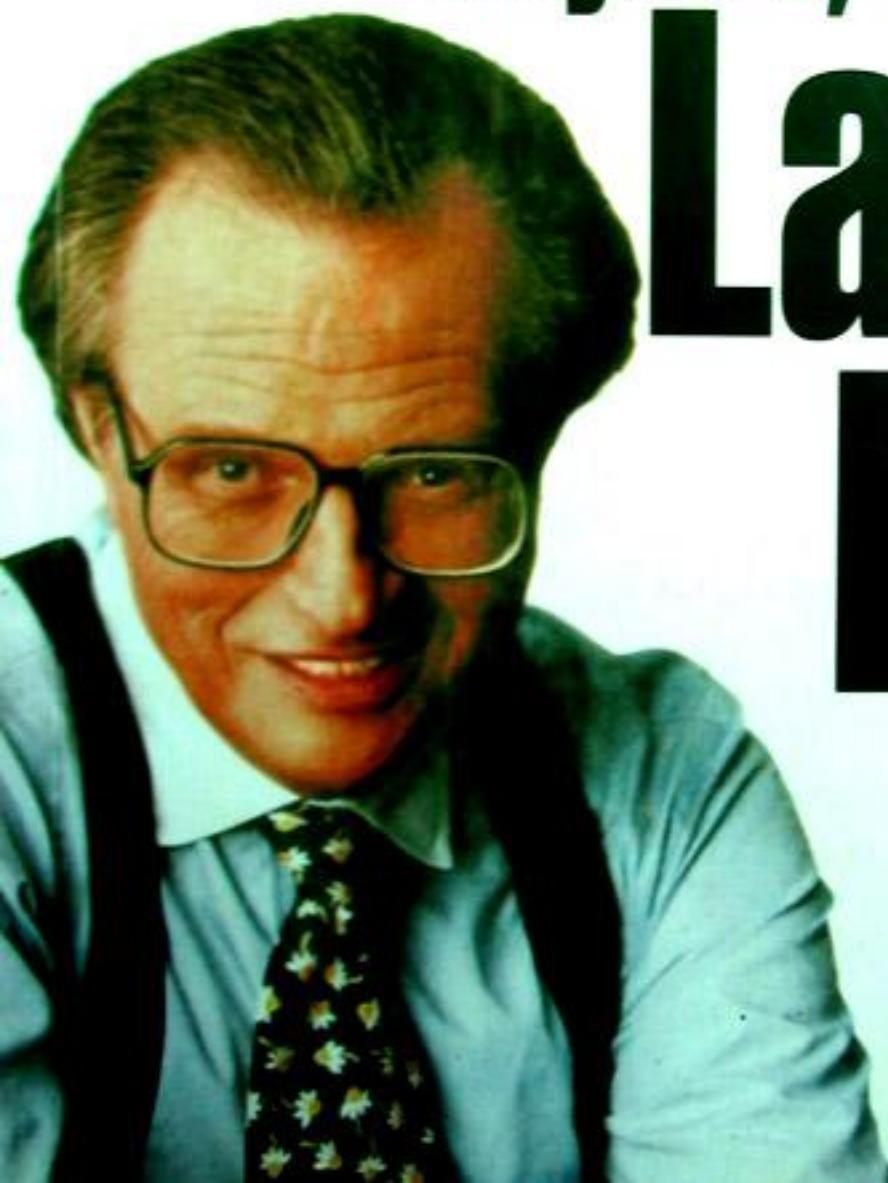

Những bí quyết trong giao tiếp

How to Talk to Anyone,
Anytime, Anywhere

Larry
King

NHÀ XUẤT BẢN PHỤ NỮ

Larry King

NHỮNG BÍ QUYẾT TRONG GIAO TIẾP

Biên dịch: THUÝ HÀ - HUỆ CHI
(Tái bản)

Phân mỏ đầu: Ai ai cũng phải giao tiếp

Giả sử bạn được lựa chọn một trong hai khả năng sau:

1. Nhảy ra khỏi máy bay mà không mang dù hoặc
2. Ngồi cạnh một người mà bạn không hề quen biết trong một buổi tiệc?

Nếu bạn chọn giải pháp thứ nhất, thì xin cũng chớ thát vọng ngay; có rất nhiều người khác cũng ở trong hoàn cảnh tương tự như bạn. Mặc dù nói chuyện là một việc chúng ta vẫn làm hàng ngày, nhưng có rất nhiều trường hợp ta thấy nói chuyện là một việc rất khó khăn, và có nhiều trường hợp khác thì ta phải tự ước thầm là giá mình có thêm tài ăn nói hơn nữa. Con đường đến với thành công, cả thành công về xã hội hay trong công việc, đều được lát bằng khả năng nói chuyện và thuyết phục. Nếu bạn

không tự tin trong cách ăn nói thì con đường đó có thể sẽ rất gập ghềnh đối với bạn.

Đây cũng chính là lý do tại sao tôi viết cuốn sách này - để giúp các bạn nói chuyện được trôi chảy hơn. Tôi đã sống bằng nghề nói chuyện trong suốt 37 năm nay, và trong các buổi phát sóng trên radio và truyền hình do tôi dẫn chương trình, tôi đã nói chuyện với vô số người từ Mikhail Gorbachev đến Michael Jordan⁽¹⁾. Tôi cũng thường xuyên thuyết trình cho các nhóm thính giả khác nhau, từ các cảnh sát trưởng cho đến các nhân viên tiếp thị tận nhà. Trong cuốn sách này tôi sẽ kể với các bạn những gì mà tôi đã học được về cách nói chuyện, bất luận là nói chuyện với một người hay là với một trăm người đi nữa.

Bản thân tôi luôn coi việc nói chuyện là một trong những niềm vui lớn của cuộc đời và là một công việc mà tôi luôn luôn yêu thích. Một trong những kỷ niệm xa xôi nhất thời thơ ấu lớn lên ở khu Brooklyn⁽²⁾ của tôi là tôi đứng chơi ở góc phố 86 và Bay Parkway và đọc tên các loại ô tô chạy ngang qua cho các bạn. Khi đó tôi lên bảy, và các bạn đã gọi tôi là "người phát ngôn". Và tôi đã là "người phát ngôn" suốt từ hồi đó đến nay!

⁽¹⁾ Michael Jordan: siêu sao bóng rổ của Mỹ (các chú thích trong sách là của ND).

⁽²⁾ Brooklyn: một khu vực của thành phố New York.

Người bạn thân nhất của tôi từ thời niên thiếu đó là Herb Cohen (và bây giờ vẫn là bạn thân nhất của tôi) thường kể cho mọi người nghe chuyện hồi nhỏ tôi đi xem đội Dodgers chơi bóng chày ở sân Ebbets Field như thế nào. Tôi ngồi ở khu khán đài không có mái che, tự giờ lên những tấm bìa ghi tỷ số và "tường thuật" lại trận đấu. Khi về nhà tôi kể cho các bạn tôi nghe tất cả mọi chi tiết - theo đúng nghĩa đen là tất cả mọi chi tiết - về trận đấu đó. Herb nói: "Nếu Larry (tức là tôi) đi xem một trận đấu ở sân Ebbets Field và trận đó kéo dài hai giờ mười phút thì anh ta cũng tường thuật nó lại cho bọn tôi hết hai giờ mười phút". Cũng phải nói thêm rằng tôi và Herbie⁽¹⁾ gặp nhau lần đầu tiên tại phòng ông Hiệu trưởng khi chúng tôi lên mười. Tôi bị gọi lên phòng hiệu trưởng và thấy cậu ta đã ngồi ở đó rồi. Đến bây giờ chúng tôi cũng không nhớ rõ là vì sao mà mình bị gọi đến đó - nhưng có lẽ nói chuyện trong lớp là nguyên nhân chắc chắn hơn cả đối với cả hai chúng tôi.

Mặc dù tôi rất yêu thích việc nói chuyện, nhưng tôi cũng rất hiểu vì sao nhiều người lại thấy lúng túng khi phải nói chuyện. Người ta có thể lo sợ mình nói không đúng, hoặc là nói đúng nhưng cách nói lại sai, như là có một nhà văn đã nói đùa rằng: "Thà ta

⁽¹⁾ Herbie: tên gọi thân mật của Herb Cohen.

cứ im lặng để cho người khác ngờ ta là thằng ngu còn hơn là mở miệng ra và khẳng định mối nghi ngờ đó". Khi ta phải nói chuyện với một người lạ hoặc nói trước đông người thì nỗi lo sợ đó lại càng tăng thêm gấp bội.

Tôi hy vọng rằng cuốn sách này sẽ giúp các bạn gạt bỏ được nỗi lo sợ nói trên. Tôi đã học được một điều là bạn có thể bắt chuyện được với bất kỳ ai, nếu bạn có được một thái độ thích hợp đối với người đó. Sau khi đọc xong cuốn sách này, bạn sẽ thấy mình có thể nói chuyện một cách tự tin, và bạn sẽ biết cách trình bày các ý tưởng của mình một cách có hiệu quả và chuyên nghiệp. Bạn sẽ thấy mình nói chuyện giỏi hơn và sẽ thích thú hơn mỗi khi nói chuyện.

Cuốn sách này bao gồm nhiều lời khuyên và các thí dụ thực tế về cách nói chuyện trong nhiều hoàn cảnh khác nhau, từ việc phát biểu trong tiệc cưới của em họ mình đến phát biểu trong một buổi tiệc trang trọng hay đọc diễn văn. Tôi sẽ chỉ cho các bạn thấy mình có thể học tập được gì từ những người khách mời trong các buổi nói chuyện trên radio và truyền hình của tôi và các bạn có thể áp dụng những bài học kinh nghiệm của bản thân tôi - kể cả những kinh nghiệm cay đắng - để giúp bạn trong việc giao tiếp.

Nói chuyện là hình thức cơ bản nhất trong các

cách giao tiếp với nhau của loài người, và là hình thức giao tiếp đã phân biệt chúng ta với các loài khác. Người ta đã thống kê là trung bình mỗi ngày chúng ta nói tới mười tám nghìn từ, và tôi không hề nghi ngờ con số này chút nào (trường hợp như tôi thì con số này hẳn là phải lớn hơn). Thế thì tại sao ta lại không rèn luyện những kỹ năng để phát huy tối đa các khả năng nói chuyện của mình? Bạn có thể bắt đầu ngay từ bây giờ; đơn giản là bạn chỉ cần giở sang trang tiếp theo của cuốn sách này.

Nào, anh bạn Herbie, hãy chú ý lắng nghe!

Larry King

V

1

101 cách nói chuyện

CÁC CƠ SỞ ĐỂ NÓI CHUYỆN HAY

- Trung thực
- Có thái độ phù hợp
- Quan tâm đến người tiếp chuyện
- Cởi mở về bản thân mình

Nói chuyện cũng giống như là lái ô tô, chơi golf hay là làm chủ một cửa hàng - bạn càng thực hành nhiều thì càng giỏi và càng thấy nó thú vị hơn. Nhưng cũng giống như các công việc trên, trước hết bạn phải nắm được những điều cơ bản nhất đã.

Có lẽ là tôi rất may mắn vì đã đạt được một

thành công nhất định trong việc nói chuyện, vì thế nên có thể khi đọc cuốn sách này bạn sẽ nghĩ trong đầu - tất nhiên là ông ta có thể nói nói chuyện là công việc thú vị rồi! Ông ta vốn giỏi khoa nói mà!

Đúng là khoa nói là sở trường bẩm sinh của tôi, nhưng ngay cả những người có tài bẩm sinh cũng vẫn phải luyện tập để phát triển tài năng đó. Luyện tập chính là cái đã biến tài năng thành kỹ năng. Ted Williams, tuy là cầu thủ bóng chày xuất sắc nhất mà tôi từng được xem, và cũng là người được Chúa ban cho nhiều tài năng khác hơn người, nhưng anh cũng vẫn phải thực hiện các bài tập đánh bóng như bất kỳ một cầu thủ nào khác. Luciano Pavarotti⁽¹⁾ có giọng ca thiên phú nhưng ông vẫn phải theo các lớp học hát như thường.

Tôi có một khả năng bẩm sinh, và có thiên hướng về nói chuyện. Nhưng trong đời tôi cũng đã gặp rất nhiều trường hợp làm tôi lúng túng không biết phải ăn nói ra sao.

BUỔI RA MẮT RỦI RO CỦA TÔI

Nếu bạn bỗng biến thành một con ruồi đậu trên tường của studio tại một đài phát thanh ở Miami

⁽¹⁾ Pavarotti: danh ca giọng tenor nổi tiếng người Ý.

Beach vào ba mươi bảy năm trước và chứng kiến buổi ra mắt đầu tiên của tôi trong ngành phát thanh, thì chắc chắn bạn sẽ cược rằng tôi không đời nào có thể trở thành một người dẫn chương trình chuyên nghiệp, chứ đừng nói gì đến chuyện thành công trong nghề này.

Câu chuyện xảy ra tại đài phát thanh WAHR, một đài phát thanh nhỏ nằm ở Phố thứ nhất, cách Washington không xa mấy, và trông sang một trạm cảnh sát, vào buổi sáng ngày 1 tháng Năm, năm 1957. Tôi đã loanh quanh ở đó trong khoảng ba tuần, hy vọng sẽ được nhận vào đài phát thanh vốn là thế giới mơ ước của tôi. Ông Giám đốc đài này là Marshall Simmonds nói với tôi là ông ấy thấy thích giọng nói của tôi, nhưng vào lúc đó trong đài lại không có chân nào còn trống cả. Điều này cũng không làm tôi nản lòng. Tôi rất săn lòng thử vận may của mình, và tôi cũng nói với Marshall Simmonds như thế, ông ấy bảo được thôi - nếu tôi cứ loanh quanh ở đó thì khi có chân nào trống ông ấy sẽ cho tôi vào làm.

Khi đó tôi vừa rời khỏi gia đình ở khu Brooklyn, và tôi biết là tôi có thể ở nhờ chú Jack của tôi trong căn hộ nhỏ của chú ở cách đài phát thanh này không xa lăm, để chờ đến cái ngày quan trọng tôi được nhận vào đài. Tôi chẳng có đồng xu nào mà chỉ có chõ của chú tôi để ở nhờ mà thôi. Ngày nào tôi cũng đến đài, xem những người dẫn chương trình ca nhạc